

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ В СФЕРІ СІЛЬСЬКОГО ТУРИЗМУ

Снітко А.І.

Інститут післядипломної освіти
Київського національного університету імені Тараса Шевченка

У даній статті розглядаються проблемні питання у розвитку нормативно-правової бази у сфері сільського туризму. Обґрунтовуються диференціація визначень екологічний (зелений) туризм та сільський туризм. Звертається увага на існуючі нормативно-правові акти та національні стандарти України, якими треба керуватись при наданні суб'єктами господарювання послуг у сфері сільського туризму. Також, уточнено питання визначення причин виникнення прогалин у законодавстві при підготовці фахівців у сфері сільського туризму. Пропонуються шляхи подолання виявлених проблем.

Ключові слова: сільський туризм, екологічний (зелений) туризм, сільський зелений туризм, туризм, туристична сфера.

Постановка проблеми. Головною проблемою у забезпеченні діяльності суб'єктів господарювання у сфері туризму є відсутність єдиного розуміння поняття «сільський туризм». Оскільки чітко на законодавчому рівні дане питання не визначене, що в свою чергу, провокує на створення низки непорозумінь та правових колізій. Також відсутність повного, чіткого та однозначного визначення даної дефініції призводить до стримання розвитку соціально-економічної сфери села, гальмування комплексного розвитку сільських територій та неможливості диверсифікації джерел доходів сільського населення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вагомий внесок у дослідження сфери сільського туризму зробили, такі відомі українські вчені як: А.М. Статівка «Організаційно-правові питання соціального розвитку села в Україні», А.М. Статівка «Про поняття і принципи соціального розвитку села в Україні», О.В. Гафурова «До визначення інституту соціального розвитку села», О.В. Гафурова «Загальна характеристика відносин у сфері соціального розвитку села», О.Г. Бондар «До питання про зміст інституту правового регулювання соціального розвитку села», В.В. Латишева «До питання формування правового інституту та інституту законодавства житлово-комунального господарства на селі», М.Я. Ващишин. «Правові засади соціального розвитку села», М.М. Чабаненко, «Право соціального розвитку села як підгалузь аграрного права», проте, навіть у наведених роботах можна спостерігати відсутність єдиного розуміння поняття сільський туризм, а також концептуального підходу до його комплексного розвитку.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Не вирішеними залишаються питання:

щодо визначення та розмежування понять «сільський туризм» та «екологічний (зелений) туризм»; якими нормативно-правовими актами керуватись при здійсненні туристичної діяльності у вигляді надання послуг у сфері сільського туризму; відсутності у Класифікаторі професій – професії зі сфери сільського туризму.

Завдання статті. Головним завданням зазначеної статті є дослідження нормативно-правових засад розвитку і становлення сільського туризму в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. По-перше, відповідно до ст. 6 Закону України «Про туризм» одним з основних пріоритетних напрямків державної політики в галузі туризму є: розвиток в'їзного та внутрішнього туризму, сільського, екологічного (зеленого) туризму [1]. Водночас, у сучасному праві існують певні розбіжності щодо вживання термінів «сільський туризм», «екологічний (зелений) туризм», а також у сучасній науковій літературі часто зустрічається термін «сільський зелений туризм».

Відповідно до ст. 4 Закону України «Про туризм» залежно від категорій осіб, які здійснюють туристичні подорожі (поїздки, відвідування), їх цілей, об'єктів, що використовуються або відвідуються, чи інших ознак існують такі види туризму: екологічний (зелений) та сільський.

Відповідно до абз. 2 п. 1 Положення про Міністерство екології та природних ресурсів України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 21 січня 2015 р. № 32, Мінприроди є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування і реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища та екологічної безпеки [2].

У п. 3 зазначеного Положення основними завданнями Мінприроди передбачено забезпечення формування державної політики у сфері організації, охорони та використання природно-заповідного фонду і реалізація державної політики у сфері організації, охорони та використання природно-заповідного фонду.

Згідно з абз. 1, 2 і 3 ст. 5 Закону України «Про природно-заповідний фонд України» завдання, науковий профіль, характер функціонування і режим територій та об'єктів природно-заповідного фонду визначаються у положеннях про них, які розробляються відповідно до цього Закону, і затверджуються:

1) центральним органом виконавчої влади в галузі охорони навколишнього природного середовища – щодо територій та об'єктів природно-заповідного фонду загальнодержавного значення;

2) органами центрального органу виконавчої влади в галузі охорони навколишнього природного середовища на місцях, органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим з питань охорони навколишнього природного середовища

ща – щодо територій та об'єктів природно-заповідного фонду місцевого значення [3].

У п. 1 розділу I Переліку платних послуг, які можуть надаватися бюджетними установами природно-заповідного фонду затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28.12.2000 № 1913, визначено послуги, пов'язані із забезпеченням провадження рекреаційної діяльності на території установ природно-заповідного фонду:

1) екскурсії маркірованими маршрутами, екологічними стежками, на виставки, до музеїв, еколого-просвітницьких центрів, засновниками яких є зазначені установи;

2) екскурсії до карстових печер [4].

Крім того, відповідно до п. 1 розділу II вищезгаданої постанови зазначеними установами можуть надаватися послуги, пов'язані із створенням умов для організованого туризму, відпочинку та інших видів рекреаційної діяльності в природних умовах з додержанням режиму територій та об'єктів природно-заповідного фонду:

1) короткостроковий відпочинок (розбиття наметів і розкладання вогнищ у спеціально облаштованих та відведених для цього місцях);

2) любительське (спортивне) рибальство;

3) прогулянка (подорож) на велосипеді, на конях;

4) полювання;

5) спуск гірською річкою на надувних плотах, човнах;

6) подорож на яхті, катання на човнах, водних лижах, віндсерфінг.

Відповідно до пп. 39 п. 4 Положення про Міністерство аграрної політики та продовольства, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25 листопада 2015 р. № 1119, Мінагрополітики відповідно до покладених на нього завдань бере участь у формуванні та реалізації бюджетної, цінової, лізингової, інноваційної, інвестиційної, страхової, гендерної політики, політики у сфері інформатизації та технічного захисту інформації, сільського туризму [5].

Оскільки питання послуг із екологічного (зеленого) туризму входять до компетенції Мінприроди України, а питання зі сфери сільського туризму входять до компетенції Мінагрополітики України, а отже ці поняття відрізняються на рівні суб'єктів господарювання, які надають послуги у зазначених сферах туризму.

Головною особливістю і сільського і екологічного (зеленого) туризмів є екологічна складова у наданні послуг. В той же час якщо брати за територіальною ознакою, то можна стверджувати, що послуги сільського туризму можуть надаватися лише у сільській місцевості, а послуги зеленого туризму – у місцевості, що вважається екологічно-чистою, яка в свою чергу не обов'язково може бути у сільській місцевості.

Також, якщо взяти історичний аспект, то ми бачимо, що серед основних передумов зародження екотуризму провідну роль займало посилення через масовість туризму, антропогенного навантаження на природні і культурно-історичні туристські ресурси.

Основною причиною, що обумовила активізацію розвитку сільського туризму, була складна економічна ситуація в 70-х рр в аграрній сфері більшості країн Європи, що обумовила пошук но-

вих, «поза аграрних» сфер зайнятості сільських мешканців [6].

Аналізуючи вищенаведене можна зробити висновок, що екологічний (зелений) туризм це ширше поняття ніж сільський туризм, а не тожне йому.

А поняття «сільський зелений туризм» на теренах України з'явилося з появою у 1996 році Спільки сприяння розвитку сільського зеленого туризму в Україні.

Тим паче, крім як у ст. 1 Закону України «Про особисте селянське господарство» більш ніде не зустрічається. Оскільки зазначений закон не туристичного профілю, то його треба привести у відповідність до Закону України «Про туризм», тому що дефініція «сільський зелений туризм» не відповідає профільному чинному законодавству.

По-друге, відповідно до зазначеної ст. 1 Закону України «Про особисте селянське господарство» – це господарська діяльність, яка проводиться без створення юридичної особи фізичною особою індивідуально або особами, які перебувають у сімейних чи родинних відносинах і спільно проживають, з метою задоволення особистих потреб шляхом виробництва, переробки і споживання сільсько-господарської продукції, реалізації її надлишків та надання послуг з використанням майна особистого селянського господарства, у тому числі й у сфері сільського зеленого туризму [7].

Члени особистого селянського господарства здійснюють діяльність на свій розсуд і ризик у межах встановленого правового господарського порядку, дотримуючись вимог цього Закону, законів України, інших нормативно-правових актів.

Діяльність, пов'язана з веденням особистого селянського господарства, не відноситься до підприємницької діяльності.

Згідно з абз. 1 ст. 5 Закону України «Про туризм» учасниками відносин, що виникають при здійсненні туристичної діяльності, є юридичні та фізичні особи, які створюють туристичний продукт, надають туристичні послуги (перевезення, тимчасового розміщення, харчування, екскурсійного, курортного, спортивного, розважального та іншого обслуговування) чи здійснюють посередницьку діяльність із надання характерних та супутніх послуг, а також громадяни України, іноземці та особи без громадянства (туристи, екскурсанти, відвідувачі та інші), в інтересах яких здійснюється туристична діяльність.

Тобто, члени особистого селянського господарства є учасниками відносин, що виникають при здійсненні туристичної діяльності.

Але існують певні непорозуміння щодо нормативно-правового підґрунтя здійснення зазначеної туристичної діяльності. Оскільки, згідно з п. 2 Порядку надання послуг з тимчасового розміщення (проживання), затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 15.03.2006 № 297, готелі та інші об'єкти, призначені для надання послуг з тимчасового розміщення (проживання) (далі – засоби розміщення), поділяються на:

колективні – засоби розміщення загальною кількістю місць 30 або більше, в яких надають місце для ночівлі в кімнаті чи іншому приміщенні і за які справляється плата за встановленими цінами;

індивідуальні – житло, в якому за плату або безоплатно надається обмежена кількість місць (менш як 30). У такому засобі одиниці розміщення (кімнати, житло) повинні бути відокремлені одна від одної [8].

Відповідно до розділу 6 Національного стандарту України ДСТУ 4527:2006 «Послуги туристичні. Засоби розміщення. Терміни та визначення» до індивідуальних засобів розміщення відноситься сільський будинок [9].

Згідно з п. 6.11 зазначеного Національного стандарту України сільський будинок – приватний будинок на території особистого селянського господарства, де можуть надавати послуги харчування або умови для самостійного готування їжі переважно із продуктів особистого селянського господарства.

Крім того, п. 4.3 Національного стандарту України ДСТУ 4268:2003 «Послуги туристичні. Засоби розміщення. Загальні вимоги» визначено, що до індивідуальних засобів розміщення відносять власне житло, в якому за плату або безоплатно надають обмежену кількість місць; у цьому разі всі одиниці розміщення (кімната, житло) є незалежні і їх займають туристи або господарі, які використовують це житло протягом обмеженого проміжку часу як другий будинок або будинок для відпочинку (дачу) [10].

Відповідно до п. 3.27 Національного стандарту України ДСТУ 4281:2004 «Заклади ресторанного господарства. Класифікація» домова кухня – заклад ресторанного господарства, призначений виготовляти продукцію власного виробництва і продавати її домашнім господарствам. (Примітка. Приймає від споживачів замовлення на кулінарну продукцію, булочки і борошняні кондитерські вироби, організує консультації з питань готування їжі, може організовувати споживання їжі на місці) [11].

Отже, при здійсненні туристичної діяльності у вигляді надання послуг у сфері сільського туризму, треба зважати на зазначені нормативно-правові акти та національні стандарти України.

По-третє, вважаємо за доцільне констатувати, що у Класифікаторі професій відсутні професії зі сфери сільського туризму, хоча у деяких Вищих навчальних закладах готують за напрямом підготовки фахівців з розвитку сільського туризму за кодом 3414 [12]. Зазначений код відповідає професії – Інструктор оздоровчо-спортивного туризму (за видами туризму), що передбачає набуття, відповідних кваліфікаційних вимог. Але у Довіднику кваліфікаційних характеристик професій працівників не має кваліфікаційної характеристики для Інструктора оздоровчо-спортивного туризму (за видами туризму) [13].

У Довіднику кваліфікаційних характеристик професій працівників, затвердженого наказом Державного комітету України з питань фізичної культури і спорту від 17.10.2002 № 2264, погодженого Міністерством праці та соціальної політики України, Випуск 85 «Спортивна діяльність», можна знайти кваліфікаційну характеристику лише до професії «Інструктор-методист з туризму», а саме:

1. Завдання та обов'язки. Організовує та проводить навчально-тренувальну роботу, підготовку туристів до походу та планові туристич-

ні походи із закріпленими за ним туристськими групами. Здійснює контроль у поході за станом здоров'я туристів, темпом руху, правильним харчуванням, додержанням вимог санітарної гігієни, організацією биваків, рівномірним розподілом вантажу між туристами та дотриманням ними правил та вимог з охорони природи. На маршруті інформує туристів про природні, етнографічні, культурні та інші пам'ятки району подорожі. Забезпечує виконання правил та норм безпеки членами туристської групи, чистоту і порядок на биваку, точне дотримання установлених для даного маршруту траси і графіка руху. Інформує за допомогою переносних засобів радіозв'язку відповідні туристичні організації про пересування групи.

2. Повинен знати: організацію туристських походів і практику їх проведення в обсязі програми підготовки інструктора з туризму; основи краєзнавства; траси туристських маршрутів; вимоги правил та норм безпеки туристів у поході; правила надання долікарської медичної допомоги; особливі правила, встановлені для заповідників та лісництв; правила радіообміну.

3. Кваліфікаційні вимоги:

– Старший інструктор-методист з туризму: неповна вища освіта (молодший спеціаліст). Підвищення кваліфікації. Стаж роботи за професією інструктора-методиста з туризму – не менше 2 років.

– Інструктор-методист з туризму: неповна вища освіта (молодший спеціаліст) або повна загальна середня освіта, спеціальна курсова підготовка. Без вимог до стажу роботи.

Така невідповідність обумовлена тим, що даний випуск довідника був розроблений згідно з Класифікатором професій ДК 003-95, а до нового класифікатора вимоги по даній професії не розроблялись.

Виходячи з вищезазначеного, доцільно звернути увагу на актуальність практичної підготовки спеціалістів у сфері сільського туризму, що має бути забезпечено в процесі отримання освіти за відповідною кваліфікацією в навчальних закладах.

Висновки і пропозиції. Враховуючи викладене та з метою розвитку та розширення нормативно-правової бази в сфері сільського туризму потрібно:

– внести зміни до статті 4 Закону України «Про туризм», а саме: дати визначення поняттю «сільський туризм»;

– внести зміни до статті 1 Закону України «Про особисте селянське господарство», а саме: привести у відповідність до галузевого закону терміни та визначення.

– додати професію «фахівець з розвитку сільського туризму» у Класифікатор професій та розробити кваліфікаційні вимоги до неї;

– розробити та затвердити на рівні Уряду нормативно-правовий документ, який би сприяв розвитку сільського туризму в Україні, наприклад, розпорядження Кабінету Міністрів України «Про затвердження заходів щодо прискорення розвитку сільського туризму», спланувавши у ньому забезпечення комплексу заходів розвитку сільського туризму, створення механізму заохочення сільського населення до діяльності в сфері сільського туризму, сприяння розвитку несіль-

ськогосподарського підприємництва на селі, підвищення життєвого рівня сільського населення, стимулювання розвитку соціально-економічної сфери села, комплексного розвитку сільських територій та диверсифікації джерел доходів сільського населення. Оскільки відповідно до пп. 7 п. 1 ст. 16 Закон України «Про зайнятість населення» Держава забезпечує реалізацію політики у сфері зайнятості населення шляхом розвитку сільського аграрного туризму [14].

Прийняття змін до зазначених правових актів сприятиме створенню механізму державної підтримки сільського туризму, надасть можливість для забезпечення економічних засад розвитку та діяльності сільського населення у сфері організації відпочинку на селі, а також дозволить підвищити ефективність державної політики щодо соціально-економічного розвитку сільських територій та інфраструктури, сприятиме диверсифі-

кації зайнятості громадян, які проживають в сільській місцевості та підвищенню рівня їх доходів.

Також, вважаємо за доцільне системно проаналізувати комплексний характер заходів забезпечення стимулювання розвитку соціальної та економічної сфери туризму в Україні, наприклад розробивши план заходів щодо державної підтримки розвитку сільського туризму на 2018-2023 роки та затвердивши його розпорядженням Кабінету Міністрів України.

Проте, для здійснення зазначених кроків у розвитку сільського туризму спочатку треба чітко розмежувати поняття «сільського туризму» та «екологічного (зеленого) туризму», затвердивши на законодавчому рівні повне, чітке та однозначне визначення даних дефініцій. Оскільки без розуміння предмета дослідження не можна забезпечити його розвиток, що веде до появи нових правових колізій.

Список літератури:

1. Про туризм. Закон України від 15 вересня 1995 року № 324/95-ВР // Офіційний веб-портал Верховної Ради України – <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/324/95-%D0%B2%D1%80>
2. Про затвердження Положення про Міністерство екології та природних ресурсів України. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 21 січня 2015 р. № 32 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України – <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/32-2015-%D0%BF>
3. Про природно-заповідний фонд України. Закон України від 16.06.1992 № 2456-ХІІ // Офіційний веб-портал Верховної Ради України – <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2456-12>
4. Про затвердження переліку платних послуг, які можуть надаватися бюджетними установами природно-заповідного фонду. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 28.12.2000 № 1913 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України – <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1913-2000-%D0%BF>
5. Про затвердження Положення про Міністерство аграрної політики та продовольства України. Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 25 листопада 2015 р. № 1119 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України – <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1119-2015-%D0%BF>
6. Лужанська Т. Ю., Махлинець С. С., Тебляшкіна Л. І. Сільський туризм: історія, сьогодення та перспективи: Навчальний посібник / За редакцією д. г. н., професора Волошина І. М. – К.: Кондор, 2008. – 385 с.
7. Про особисте селянське господарство. Закон України від 15.05.2003 № 742-IV // Офіційний веб-портал Верховної Ради України – <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/742-15>
8. Про затвердження Порядку надання послуг з тимчасового розміщення (проживання). Затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 15.03.2006 № 297 // Офіційний веб-портал Верховної Ради України – <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/297-2006-%D0%BF>
9. Послуги туристичні. Засоби розміщення. Терміни та визначення: ДСТУ 4527:2006 – [Чинний від 2006-04-01]. – К.: Держспоживстандарт України, 2006. – 98 с. – (Національні стандарти України).
10. Послуги туристичні. Засоби розміщування. Загальні вимоги: ДСТУ 4268:2003 – [Чинний від 2003-06-01]. – К.: Держспоживстандарт України, 2003. – 87 с. – (Національні стандарти України).
11. Заклади ресторанного господарства. Класифікація: ДСТУ 4281:2004 – [Чинний від 2004-04-03]. – К.: Держспоживстандарт України, 2004. – 98 с. – (Національні стандарти України).
12. Національний класифікатор України. Класифікатор професій ДК 003:2010. Затверджено і надано чинності наказом Держспоживстандарту України від 28.07.2010 № 327.
13. Довідник кваліфікаційних характеристик професій працівників. Випуск 85 «Спортивна діяльність». Затверджено наказом Державного комітету України з питань фізичної культури і спорту від 17.10.2002 № 2264, погодженого Міністерством праці та соціальної політики України.
14. Про зайнятість населення. Закон України від 05.07.2012 № 5067-VI // Офіційний веб-портал Верховної Ради України – <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/5067-17>
15. Статівка А. М. Організаційно-правові питання соціального розвитку села в Україні: монографія / А. М. Статівка. – Х.: Право, 2007. – 208 с.
16. Актуальні питання аграрного права України: теорія і практика: монографія / А. М. Статівка, В. Ю. Уркевич, В. М. Корнієнко та ін. – Х.: Вид-во «ФІНН», 2010. – 240 с.
17. Статівка А. М. Про поняття і принципи соціального розвитку села в Україні / А. М. Статівка // Актуальні питання реформування правової системи України: Зб. ст. за матер. V Міжнародної науково-практичної конференції, м. Луцьк, 30–31 травня 2008 р. – Луцьк: Волинська обласна друкарня, 2008. – С. 386–389.
18. Гафурова О. В. Загальна характеристика відносин у сфері соціального розвитку села / О. В. Гафурова // Актуальні проблеми правового регулювання аграрних, земельних, екологічних відносин і природокористування в Україні та країнах СНД: матер. Міжнар. наук.-практ. конф. (10–11 вересня 2010 р., м. Луцьк). – Луцьк: РВВ ЛНТУ, 2010. – С. 90–93.
19. Бондар О. Г. До питання про зміст інституту правового регулювання соціального розвитку села / О. Г. Бондар // Правові проблеми залучення інвестицій у сільське господарство та соціальну сферу села: матер. міжнар. наук.-практ. конф. – К.: ІДП НАН України, 2007. – С. 67–70.
20. Гафурова О. В. До визначення інституту соціального розвитку села / О. В. Гафурова // Аграрне право як галузь права, юридична наука і навчальна дисципліна: матер. Всеукр. круглого столу (25 травня 2012 р.): зб. наук. пр. – К.: Видавничий центр НУБіП України, 2012. – С. 69–72.

21. Латишева В. В. До питання формування правового інституту та інституту законодавства житлово-комунального господарства на селі / В. В. Латишева // Проблеми розвитку аграрного та земельного права України: матер. міжнар. наук.-практ. конф. (25 травня 2011 р., м. Київ). – К.: Вид-во географ. літератури «Обрії», 2011. – С. 113–115.
22. Ващишин М. Я. Правові засади соціального розвитку села / М. Я. Ващишин // Правові проблеми залучення інвестицій у сільське господарство та соціальну сферу села: матер. міжнар. наук.-практ. конф. – К.: ІДП НАН України, 2007. – С. 75–78.
23. Чабаненко, М. М. Право соціального розвитку села як підгалузь аграрного права [Текст] / М. М. Чабаненко // Актуальні проблеми юридичної науки на шляху сучасної розбудови держави і суспільства: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, м. Суми, 5-7 червня 2014 р. / Ред. кол.: В. С. Венедіктов, А. М. Куліш, М. М. Бурбіка; За ред.: В. С. Венедіктова, А. М. Куліша. – Суми: СумДУ, 2014. – С. 100-104.

Снитко А.И.

Институт последипломного образования

Киевского национального университета имени Тараса Шевченко

ПРАВОВЫЕ ОСНОВЫ ОБЕСПЕЧЕНИЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ СУБЪЕКТОВ ХОЗЯЙСТВОВАНИЯ В СФЕРЕ СЕЛЬСКОГО ТУРИЗМА

Аннотация

В данной статье рассматриваются проблемные вопросы в развитии нормативно-правовой базы в сфере сельского туризма. Обосновываются дифференциация определений экологический (зеленый) туризм и сельский туризм. Обращается внимание на существующие нормативно-правовые акты и национальные стандарты Украины, которыми надо руководствоваться при предоставлении субъектами хозяйствования услуг в сфере сельского туризма. Также, уточнены вопросы определения причин возникновения пробелов в законодательстве при подготовке специалистов в сфере сельского туризма. Предлагаются пути преодоления выявленных проблем.

Ключевые слова: сельский туризм, экологический (зеленый) туризм, сельский зеленый туризм, туризм, туристическая сфера.

Snitko A.I.

Institute of Continuing Education

Taras Shevchenko National University of Kiev

LEGAL PRINCIPLES MAINTENANCE OF ACTIVITY BUSINESS ENTITIES IN THE FIELD OF RURAL TOURISM

Summary

This article discusses the issues in the development of the legal framework in the field of rural tourism. Substantiated differentiation definitions eco tourism and rural tourism. Attention is paid to existing regulations and national standards of Ukraine, which should guide the provision of services entities in the field of rural tourism. Also, a specification determining causes of gaps in the legislation for training specialists in the field of rural tourism. Ways to overcome the problems identified.

Keywords: rural tourism, eco (green) tourism, rural green tourism, tourism, tourism industry.